

El protagonista de l'obra de Llort té problemes per trucar a casa durant catorze anys i mig. ANDREU PUIG

El llarg camí de retorn a casa

Per a superar la perennitat de l'Espanya negra res més adient que acostar-se a la novel·la d'aquest gènere, prescindint dels injustos prejudicis que la desvirtuen: "Tot el que s'escriu amb vitalitat expressa aquesta vitalitat; no hi ha temes avorrits, només ments avorrides", va escriure Raymond Chandler a *The Simple Art of Murder*. Ho podem fer amb *La Negra*, de La Magrana, que, tot agafant el relleu de l'enèsim renaixement frustrat de *La Cua de Palla*, a més d'alguns títols clàssics imprescindibles –*El son etern*, *El crit de l'òliba*...– ha publicat la darrera obra, tan inesperada com sorprenent, d'un escriptor que convé seguir amb atenció: Llort.

Sorprenent no només pel títol –amb ressons innegablement calvinians, que conviden al goig de la descoberta– sinó sobretot perquè, servint-se de les convencions de la sèrie negra, s'endinsa en un dels factors humans que més ens determinen i ens condicionen: la família. Mitjançant tot un seguit de salts temporals, que ens duen successiva-

ment de l'ahir a l'avui, l'autor dosifica progressivament la trama de l'obra: la història d'un fill que havent marxat de casa als 18 anys, tractat sense cap mirament per la vida, sense aconseguir trobar una nova llar enlloc, hi retorna sobtadament quan ningú no l'espera, arrossegant al seu darrere l'inconegut llast del seu passat.

L'explosiva combinació d'un caràcter encara en formació –"L'Agustí nota el clic que trenca definitivament la closca de l'adolescència i l'aboca de manera violenta al món adult"–, un atzar ben poc favorable i una innata tendència a envoltar-se de companyies poc aconsellables, no tan sols l'aniran allunyant de casa seva sinó que, incapaç de resistir els embats de la vida –"Les sirenes canten i són tan atractives com ho eren les que temptaven Ulisses"–,

La guspira de l'obra

La novel·la està inspirada (només el punt de partida) en el cas real d'una persona que va tornar a casa dels pares anys després d'estar desapareguda i es va negar a donar cap explicació sobre què havia passat.

l'abocaran a una indeturable espiral de violència, de destrucció i d'autodestrucció.

Una novel·la negra que resulta impossible de deixar un cop començada, inusualment ben construïda, poblada per personatges creïbles i amb personalitat, que defuig els tòpics i les frases fetes, amb uns diàlegs d'una treballadíssima naturalitat, adreçada als fidels al gènere –que hi trobaran allò que hi cerquen: una trama on els baixos fons geogràfics i humans conflueixen–, però que alhora acluca l'ull amb picardia a d'altres lectors, a aquells que creuen que la literatura no és –o no és només– un simple entreteniment. A aquells que esperem, amb ànsia, un nou roman dur –per dir-ho en termes de Simenon– del sempre recomanable autor de *La imperfecció de les bombolles*. *

SI QUAN ET DONEN PER MORT UN DIA TORNES
Llort

Editorial: La Magrana (Barcelona, 2012)
Pàgines: 224
Preu: 18 euros

DIETARI MARTA MONEDERO

Comparar bíceps, paquets i calvícies

Daniel Pennac (Casablanca, 1944), creador de la saga de la família Malausène, pedagog i assagista de renom (*Com una novel·la*, *Mal de l'escola*) es va proposar ficcionalitzar un gènere clàssic com és el dietari íntim a *Diari d'un cos*. Detalla els fets més mínims i personals de l'evolució física d'un home hipocondríac, des de l'adolescència fins que es mor (als 87 anys), que viu en paral·lel a algunes de les grans fites del segle XX. Quan té només 12 anys, davant d'unes formigues, el protagonista escriu: "No tornaré a tenir por." És tota una declaració d'intencions. A partir d'aquest incident, el cos es converteix en un nucli d'observacions destinades a entendre'n les reaccions, tot i que sovint s'escapin

de la raó.

Diari d'un cos és un dietari pedagògic sobre la carcassa d'un narrador que s'inventa un germà imaginari que l'acompanyarà fins a la tomba i amb qui compartirà els descobriments de mocar-se, tenir febre, vomitar, agafar la forquilla, pixar i masturbar-se.

Pennac no es deixa arrossegat per la temptació de convertir el diari en una novel·la i, més enllà d'un marc narratiu en què la filla del protagonista rep el manuscrit i li entrega a Pennac (situat com a personatge), no hi ha

DIARI D'UN COS
Daniel Pennac

Traducció: Joan Casas
Editorial: Empúries (Barcelona, 2012)
Pàgines: 288
Preu: 21,90 euros

ni trama ni argument, sinó un dietari sobre l'evolució del cos, víctima del pas del temps tot i les atencions terapèutiques. El narrador mostra com els homes es passen la vida comparant-se físicament. Primer mesuren els bíceps, després el paquet i, més endavant, la calvície.

Si n'excloem l'evolució biogràfica, el lligam del llibre és l'humor sorgit de les pors del protagonista. Crea moltes imatges per construir la història original en què una biografia ens explica com és un home a partir dels músculs, artèries i nervis. *